

Lektio

Mari Lehto

Sosiaalisen median vanhemmuussisällöt raivostuttavat, ilahduttavat ja pitkästytävät

Kun minulta eräänä mökkiviikonloppuna kysyttiin väitöskirjani aihetta, kerroin ensin tutkivani sosiaalisen median vanhemmuuskulttuurien vetovoimaa ja päädyin sitten vertaamaan äitien somekokemuksia seksiin.

En viitannut tällä online-deittailuun, pornoon, OnlyFansiin, selfieihin, belfieihin tai Instagramin bikinivartaloihin. En puhunut seksuaalisesta suuntautumisesta tai vanhemmuuden vaikutuksesta parisuhteeseen, vaikka näistä asioista toki äitiysblogeissa, perheellisten vaikuttajien Instagram-tileillä ja Vauva.fi:ssä tiuhaan keskustellaankin. Vertauksellani halusin pikemminkin herättää keskustelukumppanini pohtimaan sitä, miten halu voi kohdistua vastenmieliseksi miellettyyn kohteeseen, miten yllättävät asiat voivat kiihottaa ja miten tämä ristiriita kasvattaa kokemuksen intensiteettiä. Puhuin ystäväilleni someen liittyvien tunteiden moninaisuudesta: ilosta, tyydytyksestä ja samaistumisesta, mutta myös pitkästymisestä, ahdistuksesta, raivosta, vihan herättämästä nautinnosta ja vahvoja reaktioita seuraavasta häpeän tunteesta. Puhuin kaikesta tästä, koska väitän, että edellä kuvattujen kokemusten kaltainen tunneintensiteettien monimerkityksellisyys ja ristiriitaisuus ovat tutkimukseni äitien somekokemusten ytimessä.

Keskustelu sosiaalisen median ympärillä on usein polarisoitunutta ja moraalipaniikkien sävyttämää. Iltapäivälehtien klikkiotsikoissa täydellisen selfien metsästäjä putoaa jyrkänteeltä ja vanhempia varoitellaan nuorten uhkarohkeista TikTok-haasteista. Sosiaalinen media esitetään kiihkeydessään koukuttavana ja sen käytöstä puhutaan addiktiona (Hynnä ja Lehto 2018, 3; Paasonen 2021). On varsin kuvaavaa, että somelakot julkitetaan ja niiden tuloksista kerrotaan, missäpä muualla kuin sosiaalisessa mediassa. Samaan aikaan ihmiset jakavat somessa sisältöä elämästään ja solmivat merkityksellisiä, intiimejäkin suhteita. Jonkinlainen somepresenssi liittyy nykyään monen ammatin vaatimukseen, ja tässäkin tutkimuksessa esiintyville somevaikuttajille se on työtä itsessään. (ks. Lehto 2021c.) On myös selvää, että datakapitalismin vaikutukset eivät ole tasa-arvoisia tai demokraattisia, ja käyttäjädataamme hyödyntävät algoritmit ovat yksityisesti hallittuja ja näkymättömiä (West 2019). Vihapuhetta käytetään poliittiseen painostukseen ja teknologiajätit tekevät vähän sen lietsomiseksi (Boler ja Davis 2021). Viimeistään

koronapandemian myötä on kuitenkin käynyt selväksi, että media- ja informaatioteknologia sosiaalisen median sovelluksineen on nykypäivänä erottamaton osa sosiaalista todellisuutta.

Tutkimukseni taustalla vaikuttaa näkemys verkkovälitteisestä viestinnästä olennaisena osana arjen infrastruktuuria (Paasonen 2021, 9; Couldry ja Mejias 2019, 337; van Dijck 2013, 4, 155). Kokonaisvaltainen sosiaalisesta mediasta kieltäytyminen on toki vaihtoehto, mutta se tekee monesta arkeemme liittyvistä toiminnoista kuten työverkostojen ylläpitämisestä, tapaamisten sopimisesta ja erilaisiin tapahtumiin osallistumisesta työläämpää (Lehto 2021c). Somea edeltävää sosiaalisuutta nostalgisoivien vastakkainasettelujen sijaan haluankin avata ikkunan tietyn aikakauden kokemukselliseen ulottuvuuteen. Se on täynnä jännitteitä, ristiriitaisia odotuksia ja paradoksaalisia piirteitä. Se on olemukseltaan ambivalentti, toiveiden, tekojen ja tulkintojen verkosto, joka elää ja uudistuu. Somen vanhemmuuskulttuuria on syytä tarkastella osana tätä monimerkityksellistä maisemaa.

Sosiaaliseen mediaan liittyvän analyysin rinnalla tutkimukseni purkaa suomalaisen vanhemmuuteen, erityisesti äitiyteen, liitettyjä normeja. Internet on antanut äideille mahdollisuuden osallistua aiemmin ulkoapäin tulleeeseen äitiyden määrittelyyn (Kaarakainen 2021). Naiset ovat edelleen useammin vastuussa palkattomasta kotityöstä sekä vanhemmuuteen liittyvästä meta- ja tunnetyöstä, joten ei liene yllättävää, että somen vanhemmuuskulttuureissa äänessä ovat pääasiassa äidit (Friedman 2016; 2018, 170; Tiidenberg, 2015). Vaikka keskusteluissa nykyisin korostuvat myös isät ja muut lapsen läheiset ihmissuhteet, julkisessa puheessa vaatimukset kohdistuvat edelleen vahvemmin äiteihin (Kaarakainen ja Lehto 2018). Toisin sanoen, kun puhun vanhemmuudesta, se tapahtuu kulttuurisessa kontekstissa, jossa vanhemmuuspuhe on vahvasti sukupuolittunutta ja binääristä (ks. Mackenzie 2018, 58).

Tämä julkinen puhe vanhemmuudesta on myös hyvin ongelmakeskeistä. Se liittyy erityisesti 2000-luvulla jalansijaa saaneeseen intensiiviseen vanhemmuuskulttuuriin, joka on asiantuntijatietovetoista, lapsikeskeistä, emotionaalisesti vaativaa ja taloudellisesti kallista (Hays 1996). Sen puitteissa vanhemmuudesta on tullut elämäntapaprojekti (Aalto 2012, 240). Kun varhaislapsuuden merkitystä korostetaan ja erityisesti äitiyden nähdään suoraan vaikuttavan lapsen tulevaisuuteen, pienistäkin valinnoista tulee moraalisesti latautuneita (Mustosmäki ja Sihto 2019).

Huolipuhe ja ongelmalähtöisyys ovat erityisesti läsnä silloin, kun puhutaan äitien mediateknologiasuhteista. Esimerkiksi vuonna 2016 Helsingin sosiaali- ja terveysvirasto julkaisi videon, jossa äitien älypuhelimien käyttö rinnastettiin väkivaltaan. Videossa idyllinen äidin ja tyttären laatu aika keskeytyi, kun äiti alkoi selata älypuhelimiaan. Taivaalta ilmestyi korppi, joka vei lapsen ja ruudulle piirtyi teksti: ”Välinpitämättömyys on tämän päivän väkivaltaa”. (Kaarakainen ja Lehto 2018.)

Tarkastelen sosiaalisen median vanhemmuuskulttuurin affektiivista dynamiikkaa toimintana, joka syntyy vuorovaikutuksessa näiden yhteiskunnallisten rakenteiden kanssa, mutta myös vaikuttaa niiden muotoutumiseen. Puhuessani affekteista, arkisemmin määriteltynä tunteista, en tarkoita vain yksittäisten ihmisten psykologisia tiloja, vaan kokonaisvaltaisia tunnekokemuksia, ruumiin aistimuksia ja nimettyjä tuntemuksia, jotka syntyvät ja elävät kohtaamisissamme maailman kanssa (Spinoza 2009, 1677). Toisin sanoen yksilö kokee tunteet, mutta ne ovat myös sosiaalisesti ja kulttuurisesti rakennettuja. Kulttuurintutkija Sara Ahmedia (2004, 4) lainatakseni en siis kysy mitä tunteet ovat, vaan mitä tunteet tekevät.

Sosiaalisen median keskusteluissa tunteilla on keskeinen sija. Kuten mediatutkija Susanna Paasonen (2015) esittää, tunne ajaa verkkokeskusteluja ja kiinnittää käyttäjiä tiettyihin alustoihin, keskusteluketjuihin ja ryhmiin. Tutkimuksessani tunteiden ilmentymistä analysoidaan tarkastelemalla niiden verbaalisia, kirjallisia ja visuaalisia ilmentymiä sekä kiinnittämällä huomiota somealustojen erityispiirteisiin, rajoituksiin ja niiden tarjoamiin käyttömahdollisuuksiin.

Väitöskirjani sisältää erilaisia tapausesimerkkejä sosiaalisen median affektiivisesta voimasta. Yhdessä niistä pyysin eri ikäisiä äitejä kertomaan kohtaamisistaan somen vanhemmuussisältöjen kanssa, ensin päiväkirjojen muodossa ja myöhemmin haastattelussa (Lehto ja Paasonen 2021). Äitien somen käyttö liitetään usein vertaistukeen (esim. Clennett-Sirois, 2013; Friedman ja Calixte, 2009; Morrison, 2011; Webb ja Lee, 2011). Populäärikulttuurissakin aktiivisesti kierrätetty vastanarratiivi taas kertoo nettiäideistä, jotka virtuaalihiekkalaatikoiden reunoilla kiistelevät siitä, onko pulloruokinta hyväksyttävää vai ei. Tämä on kuitenkin vain osa totuutta. Eletyt kokemukset ovat monitahoisempia.

Eräs tutkimukseni äideistä kuvaa havaintopäiväkirjassaan vertaiskeskustelujen aiheuttamia ristiriitoja seuraavasti:

Ärsyttää, ärsytys menee ohi, palaa myöhemmin mieleen. Ärsyttää sekin, että ärsynnyn muiden ihmisten valinnoista. Ehkä siinä on just se ristiriita, et kun mä en tavallaan haluais ottaa kantaa, mut sit mä niin kauheesti kuitenkin haluaisin.

Ambivalenssi johtaa tilanteeseen, jossa kyseinen äiti välttelee ilmeisiä konflikteja, mutta osoittaa mielipiteensä käyttämällä Facebookin ja Instagramin reaktionappuloita tavalla, jota hän kuvailee ”ihanan passiivisaggressiiviseksi”. Esimerkki havainnollistaa miten affektien risteytymässä tunteen kohdetta sekä vedetään lähelle että sysätään kauemmaksi. (Lehto ja Paasonen 2021, 812, 822.)

Tunteet luovat yhteyksiä yksilöiden ja ryhmien välille, mutta myös määrittelevät kuka ei kuulu joukkoon. Sateenkaarivanhempi, joka kuvaa itseään ”ei-synnyttäneeksi äidiksi”, painottaa Facebookin vauvaryhmän keskustelujen aiheuttamaa vahvaa erilaisuuden kokemusta, joka herättää hämmennyksen, turhautumisen ja huvittuneisuuden tunteita (Lehto ja Paasonen 2021, 818). Erityislapsen äiti taas kokee pettäneensä omat odotuksensa äitinä. Hän kokee sosiaalisen median puheen ”heittävän bensaa liekkeihin” ja tunteet nousevat pintaan esimerkiksi äitienpäivänä ja koulujen loppuessa, kun muut vanhemmat postailevat äitiyden ihanuudesta ja lapsiensa saavutuksista. Havaintopäiväkirjassaan hän kirjoittaa ”pakkotykkäilleensä” läheisten ystävien päivityksistä ja kuvista kunnes: ”jossain vaiheessa itsesääli ja viha alkoi nostaa päätään. Onko teilläkin oikeasti aina kaikki noin saatanan hyvin?” Haastattelussa tutkittava kuvailee myös someen liittyvien tunnekokemuksiensa aistimellisuutta rinnassa tuntuvana paineena ja päässä kiristävänä kuumana tunteena, jonka hän liittää aikaisempiin stressikokemuksiinsa. (Lehto ja Paasonen 2021, 816, 820.) Esimerkissä näyttäytyy merkityksiä analysoiva somekäyttäjä, joka on ruumiinsa historian merkitsemä ja ruumiillisesti kokeva (vrt. Koivunen 2008, 9).

Ilmeisen negatiivisista tunteista huolimatta samainen äiti jatkaa somenkäyttöään, koska se tuottaa myös iloa. Hän kertoo jakamansa lapsikuvan keräämien tykkäykseen tuomasta tyydytyksestä ja mainitsee Facebookin muistotoiminnon herättämät riemun, liikutuksen ja haikeuden tunteet. Toinen haastateltava taas katu Facebook-historiansa

poistamista, jonka hän teki riitaisen avioeron pyörteissä, koska ei enää muista minkälaisia päivityksiä on lapsistaan tehnyt heidän ollessaan pieniä. Kokemus havainnollistaa kuinka keskeiseksi muistamisen, tai unohtamisen, paikaksi sosiaalinen media on muodostunut. (Lehto ja Paasonen 2021, 817, 821.) Äitien kertomuksissa piirtyy kuva verkkovälitteisen arjen monimerkityksellisistä kokemuksista, joita makrotason suuret kertomukset datakulttuurista eivät tavoita (Lehto 2021b).

Toinen keskustelu, johon tutkimukseni osallistuu, liittyy sosiaalisen median vaikuttajien emotionaaliseen työhön. Verkostoituneessa vanhemmuuskulttuurissa äitiyden normit kietoutuvat sosiaalisen median tunnetalouteen (Ahmed 2004), joka suosii reaktioita ja jakoja keräävää tunnepitoista sisältöä. Perheelliset somevaikuttajat ponnistelevat ristiriitaisten vaatimusten keskellä, ja äitiyttä säätelevät tunnesäännöt lisäävät sometyön paineita (Lehto 2021).

Tunnesäännöillä tarkoitetaan jaettuja normeja siitä, miten erilaisissa tilanteissa tulisi tuntea (Hochschild 2003 [1983]). Somevaikuttajien työtä leimaa yksityisyyden ja julkisuuden rajan hämärtyminen, ja monet vaikuttajat kokevat äitiytensä arvioinnin ja siihen liittyvät odotukset ahdistavina. Haastattelemilleni vaikuttajille perhe on osa henkilöbrändiä. Normatiivista äitiyttä säätelevät tunnesäännöt tulevat näkyviin, kun tutkittavat keskustelevat seuraajiensa asenteista heidän elämäntapaansa ja valintojaan kohtaan. Seuraajien odotukset ja negatiivinen palaute liittyvät suoraan vaikuttajien henkilökohtaiseen elämään. (Lehto 2021a.)

Suosittu somevaikuttaja kertoo, kuinka ero hänen lapsensa isästä aiheutti negatiivisen kommenttivöryn, jossa häntä syytettiin muun muassa perheonnen valheellisesta esittämisestä. Kommentointi jatkui uusperheytyksen jälkeen. Vaikuttajan mukaan seuraajat kyseenalaistivat hänen puheensa vanhemmuuden haasteista ja ruuhkavuosista, koska hänellä on vain yksi lapsi, joka on isällään puolet ajasta, ja somevaikuttajalla on paljon omaa aikaa uuden miehensä kanssa. (Lehto 2021a, 8.) Esimerkki alleviivaa kulttuuriimme juurtunutta kuvaa hyvästä äidistä vahvana selviytyjänä (Berg 2008; Jokinen 1996; Katvala 2001) ja vanhemmuudesta, jonka ikään kuin kuuluu olla rankkaa. Haastateltavan sanoin: ”Et jos me oltais täällä koko ajan puuro tukassa ja vaipanvaihdossa niin ehkä se olis sitten sosiaalisesti hyväksyttävämpää.” (Lehto 2021a, 6.)

Somevaikuttajat päätyvätkin helposti jakamaan tunteita, joita kokevat seuraajiensa heiltä odottavan. Tämä ei kuitenkaan välttämättä tarkoita idealisoitua äitiyttä. Yksinomaan positiivisia tunteita ilmaisevia vaikuttajia nimittäin pidetään helposti epäaitoina. Kertomalla esimerkiksi syyllisyydestä ja ahdistuksesta viestitään aitoutta ja autenttisuutta, joihin seuraajat voivat samaistua. Somevaikuttajat myyvät vuorovaikutusta ja negatiivisten tunteiden jakaminen tuottaa myös taloudellista hyötyä. Tällä en tarkoita, etteivätkö tunteet olisi todellisia. Kyse on siitä, että niistä kertominen on myös tietoinen taktiikka, jota hyödynnetään sometyössä. (Lehto 2021a.)

Sosiologi Beverley Skeggs (2004) väittää tunteiden esittämisen nousseen keskeiseksi kulttuurisen pääoman muodoksi: tullakseen nähdyksi on noudatettava ajankohdan tunnekoodeja. Viime vuosina useat suositut somevaikuttajat ovat osallistuneet mielen terveysongelmien normalisointiin kertomalla paniikkikohtauksistaan, ahdistuneisuushäiriöstään ja mielialalääkkeiden käytöstään. Kun tutkimukseeni osallistunut vaikuttaja kertoo, kuinka paniikkikohtauksista kertominen Instagramissa kerää kaikkein eniten tykkäyksiä, hänen kommenttinsa kertovat aikamme tunnekoodeista, mutta myös työelämästä sosiaalisen median aikakaudella. Vaikuttajien yhteistyöt yksityisten terapia-

toimijoiden kanssa tai mielenterveyspuheen yhteydessä jaetut linkit esimerkiksi vaate-merkkien sivuille sumentavat rajoja henkilökohtaisen voimaantumisen ja sponsoroidun sisällön välillä. Ahdistuksesta tulee eräänlainen pääoma – näkyvyyden työkalu. (Lehto 2021a, 9–10.)

Sama pätee idealisoidun äitiyden haastamiseen. Sosiaalinen media mahdollistaa vertaistuen ja pinttynneiden normien vastustamisen. Performatiivinen haavoittuvuus herättää kuitenkin tärkeitä kysymyksiä rakenteellisesta eriarvoisuudesta ja siitä, kenen kokemusta voidaan pitää yhteisenä (ks. Koivunen, Kyrölä ja Ryberg 2018, 16). On tärkeää muistaa, että normien haastaminen on aina helpompaa etuoikeutetuille ryhmille. Kun sosiaalisessa mediassa haastetaan perinteisiä käsityksiä äitiydestä, se tehdään useimmiten keskiluokkaisissa puitteissa, joissa esimerkiksi itseään ironisesti huonoiksi nimittävät äidit säilyvät oikeasti niin sanotusti hyvinä verrattuna esimerkiksi äiteihin, joilla on päihdeongelmia tai jotka ovat lastensuojelun asiakkaina. On selvää, että erilaisissa marginaalisoituissa positioissa olevat äidit ovat aivan erityisellä tavalla tarkkailun kohteena. (Lehto 2020.)

Monin tavoin etuoikeutetussa asemassa olevat vaikuttajat tekevät kuitenkin työtään ristiriitaisten vaatimusten ja jatkuvan valvonnan alla. Esikuvina pidetyiltä somevaikuttajilta vaaditaan samaan aikaan haavoittuvuutta ja tietynlaista virheettömyyttä. Mahdollisia erehdyksiä valvotaan tarkasti, ja vaikka kipeiden tunteiden jakamista vaikuttajilta odotetaan, heidän on silti kyettävä tuottamaan kiinnostavaa sisältöä, joka ei ole niin sanotusti liikaa. Erään haastattelemani vaikuttajan sanoin: ”ihmiset vihaa uhriutumista”. (Lehto 2021a, 10.)

Mutta mistä tätä kaikkea ambivalenssia tutkiva väitöskirjani loppujen lopuksi kertoo? Kyse on mikrotason aikalaishiagnoosista, joka pyrkii vastaamaan kysymyksiin, kuten keitä me olemme ja mikä tämä aika on? Näkökulma on hyvin erityinen, eikä sen tarkoituksena ole kuvata sosiaalisen median käyttöä, suomalaisia äitejä tai vanhempia yleisesti. Sen sijaan se keskittyy mikrotason monimerkityksellisiin tuntemuksiin ja tarjoaa syvällistä ja kontekstoitua tietoa sosiaalisen median dynamiikasta ja vaikutuksista.

Tämän väitöstutkimuksen (Lehto 2021b) johtopäätöksenä esitän, että verkkokeskustelujen kokonaisvaltainen intensiteetti sekä tunnekokemusten monimerkityksellisyys ja ristiriitaisuus sitouttavat äitejä sosiaalisen median vanhemmuuskulttuureihin. Näiden tunneintensiteettien ja sosiaalisen median alustojen affektiivisen vetovoiman kautta voi paremmin ymmärtää nyky-yhteiskunnan muuttuvien normien, käytäntöjen ja eri instituutioiden ristipaineessa elävien äitien kokemuksia. Tutkimukseni osoittaa, että digitaalisen vanhemmuuskulttuurin monikerroksiset kokemukset, rytmit ja intensiteetit kertovat muustakin kuin äitiydestä: ne heijastavat tapoja, joilla sosiaalisen median kohtaamiset muovaavat tunnekokemuksiamme, muokkaavat tapojamme kommunikoida ja vaikuttavat siihen, miten koemme maailman.

FT Mari Lehdon mediatutkimukseen kuuluva väitöskirja Affective Power of Social Media: Engagements with Networked Parenting Culture tarkastettiin Turun yliopiston Humanistisessa tiedekunnassa perjantaina 12.11.2021. Lektio lyhennetty ja popularisoitu versio on aiemmin julkaistu Ilmiön ja Rajapinnan sosiaalinen media -teemaviikolla verkossa: <https://ilmiomedia.fi/artikkelit/aitien-somekokemusten-ydin-on-ristiriitaisuuden-tunne/>.

Kirjallisuus

- Aalto, Ilana. 2012. *Isyyden aika: Historia, sukupuoli ja valta 1990-luvun Isyyskeskustelussa*. Jyväskylä: Nykykulttuuri-sarja.
- Ahmed, Sara. 2014 [2004]. *The Cultural Politics of Emotion*. London: Routledge.
- Berg, Kristiina. 2008. *Äitiys kulttuurisina odotuksina*. Väestöliitto. Väestöntutkimuslaitoksen julkaisusarja D 48/2008.
- Boler Megan ja Elizabeth Davis. 2021. "Introduction." Teoksessa *Affective Politics of Digital Media: Propaganda by Other Means*, toimittaneet Megan Boler ja Elizabeth Davis, 1–50. New York: Routledge.
- Clennett-Sirois, Laurence. 2013. *Women blogging in Québec, Canada: Surfing between ideals and constraints*. University of Sussex, UK.
- Couldry, Nick, ja Ulises A. Mejias. 2019. "Data Colonialism: Rethinking Big Data's Relation to the Contemporary Subject." *Television & New Media* 20 (4): 336–349. <https://doi.org/10.1177/1527476418796632>.
- Friedman, May. 2016. "Daddyblogs know best: Histories of fatherhood in the cyberage." Teoksessa *Pops in Pop Culture: Fatherhood, Parenting and the Modern Family*, toimittanut Elizabeth Podnieks, 87–106. New York: Palgrave Macmillan.
- Friedman, May. 2018. "Insta-judgement: Irony, authenticity and life writing in mothers' use of Instagram." *Interactions: Studies in Communication & Culture* 9(2): 169–181. https://doi.org/10.1386/iscc.9.2.169_1.
- Friedman, May ja Shana L. Calixte. 2009. *Mothering and Blogging: The Radical Art of the MommyBlog*. Toronto, ON, Canada: Demeter Press.
- Hays, Sharon. 1996. *The Cultural Contradictions of Motherhood*. New Haven, CT: Yale University Press.
- Hochschild, Arlie. 2003[1983]. *The Managed Heart: The Commercialization of Human Feeling*. Berkeley, CA: University of California Press.
- Jokinen, Eeva. 1996. *Väsnynt äiti: äitiyden omaelämäkerrallisia esityksiä*. Helsinki: Gaudeamus.
- Kaarainen Suvi-Sadetta ja Mari Lehto. 2018. "Lähisuhdeväkivaltaa ja muita kertomuksia: Äitien älylaitteiden käyttö mediajulkisuudessa." *WiderScreen* 21 (3). <http://widerscreen.fi/numerot/2018-3/lahisuhdevakivaltaa-ja-muita-kertomuksia-aitien-alylaitteiden-kaytto-mediajulkisuudessa/>.
- Kaarainen, Suvi-Sadetta. 2021. *Äidin rajat: Mediateknologinen toimijuus työelämän tietokoneistumisesta sosiaalisen median aikakaudelle*. Turun yliopisto.
- Katvala, Satu. 2001. *Missä äiti on? Äitejä ja äitiyden uskomuksia sukupolvien saatossa*. Jyväskylä: Jyväskylän yliopisto.
- Koivunen, Anu. 2008. "Affektin paluu? Tunneongelma suomalaisessa mediatutkimuksessa." *Media & Viestintä*, 31 (3). <https://doi.org/10.23983/mv.63018>.
- Koivunen Anu, Katariina Kyrölä ja Ingrid Ryberg. 2018. "Vulnerability as a political language." Teoksessa *The Power of Vulnerability: Mobilizing Affect in Feminist, Queer and Anti-Racist Media Cultures*, toimittaneet Katariina Kyrölä ja Ingrid Ryberg, 1–26. Manchester: Manchester University Press.
- Lehto, Mari. 2020. "Bad is the new good: Negotiating bad motherhood in Finnish mommy blogs." *Feminist Media Studies*, 20 (5): 657–671. <https://doi.org/10.1080/14680777.2019.1642224>.
- Lehto, Mari. 2021a. "Ambivalent influencers: Feeling rules and the affective practice of anxiety in social media influencer work." *European Journal of Cultural Studies*, February: 1–16. <https://doi.org/10.1177/1367549421988958>.
- Lehto, Mari. 2021b. *Affective Power of Social Media: Engagements with Networked Parenting Culture*. Turun yliopisto.

- Lehto, Mari. 2021c. "‘Tuli aika pieni olo’ – Datayksityisyyden ongelmista tarvitaan kriittistä keskustelua." *Tekniikka & Talous*. Luettu 10.11.2021. <https://www.tekniikkatalous.fi/uutiset/tuli-aika-pieni-olo-datayksityisyyden-ongelmista-tarvitaan-kriittista-keskustelua/3eeae10f-be6a-4e59-99b5-e245da4d3081>.
- Lehto, Mari ja Susanna Paasonen. 2021. "‘I feel the irritation and frustration all over the body’: Affective ambiguities in networked parenting culture." *International Journal of Cultural Studies*, 24(5): 811–826. <https://doi.org/10.1177/13678779211003584>.
- Mackenzie, Jai. 2018. *Language, Gender and Parenthood Online Negotiating Motherhood in Mumsnet Talk*. New York: Routledge.
- Morrison, Aimee. 2011. "‘Suffused by feeling and affect’: The intimate public of personal mommy blogging." *Biography* 1 (34): 37–55.
- Mustosmäki, Armi ja Tiina Sihto. 2019. "Joitain naisia äitiys kaduttaa – ja katumisen kieltävät tunnesäännöt pahentavat tilannetta." *Ilmiö* 13.11.2019. Luettu 10.11.2021. <https://ilmiomedia.fi/artikkelit/aitiyden-katuminen-ja-aitien-kielletyt-tunteet/>.
- Paasonen Susanna 2015. "A midsummer’s bonfire: Affective intensities of online debate." Teoksessa *Networked Affect*, toimittaneet Ken Hillis, Susanna Paasonen ja Michael Petit. Cambridge: MIT Press, 27–42.
- Paasonen, Susanna. 2021. *Dependent, Distracted, Bored: Affective Formations in Networked Media*. Cambridge, MA: MIT Press.
- Skeggs, Beverley. 2004. *Class, Self, Culture*. London: Routledge.
- Spinoza, Baruch. 1992 [1677]. *The Ethics, Treatise on the Emendation of the Intellect and Selected Letters*, toimittanut Seymour Feldman. Indianapolis: Hackett.
- Tiidenberg, Katrin. 2015. "Odes to heteronormativity: Presentations of femininity in Russian-speaking pregnant women’s Instagram accounts." *International Journal of Communication* 9: 1746–1758.
- Van Dijck, José. 2013. *The Culture of Connectivity: A Critical History of Social Media*. Oxford: Oxford University Press.
- Webb Lynne ja Brittney S. Lee. 2011. "Mommy blogs: The centrality of community in the performance of online maternity." Teoksessa *Motherhood Online: How Online Communities Shape Modern Motherhood*, toimittanut Michelle Moravec, 244–257. Cambridge: Cambridge Scholars Publishing.
- West, Sarah Myers. 2019. "Data Capitalism: Redefining the Logics of Surveillance and Privacy." *Business & Society* 58 (1): 20–41. <https://doi.org.ezproxy.utu.fi/10.1177/0007650317718185>.